

Omlouvám se všem orlům, které učím létat, ale vzhledem k určité mírné odlehlosti tématu pro tento hudební server nejprve definuji základní pojmy. Colours of Ostrava, hudební festival (letos 9. ročník), v této zemi jeden z největších a nejpozoruhodnějších, dvakrát oceněný Andělem jako Událost roku, lze říct, že do určité míry postavený na world music (nebo alespoň řekněme, že tento styl je jeho důležitou součástí). Zejména pro poslední uvedenou skutečnost mně už několik let přišlo trochu jako chyba, že se o Colours of Ostrava nikdy nepsalo nejen na FOLKtimu, ale pokud vím, tak v žádném folku nakloněném periodiku, a říkal jsem si, že to určitě jednou napravím. Letos můj zájem sílil a posledním pokynem pro mě byla skutečnost, že jsem se bohužel letos nedostal na Zahradu (z důvodu zahraničního „zájezdu“ pěveckého sboru – mé již dlouho jediné hudební aktivity). Ideální příležitost pokusit se zaplnit prázdno nějakým zbrusu novým zážitkem, naordinovat si opravdu velký festival.

Copak se tam vlastně hraje?

Pokud byste snad na základě výše uvedené zmínky o world music usoudili, že se jedná o festival právě jen tohoto žánru, bylo by to zcela vedle. Dramaturgie Colours of Ostrava je mnohem košatější a zahrnuje spoustu různého rocku a poprocku, taky ska a reggae, funky... Letos se hodně účinkujících hlásilo k punku nebo jazzu, takže jsem usoudil, že se jedná o obzvlášť oblíbené a vytěžované žánry. Kolega Vašek Miller, kterého jsem v Ostravě potkal a kterého si dovolím označit za znalce místních poměrů (na Colours byl letos popáté), mě vyvedl z omylu: jednalo se prý o specifikum letošního ročníku, ještě nikdy tu tolik jazzu a punku neznělo, zato různé ročníky prostě mívají různá specifika. Snad lze říct, co jsem na Colours nepotkal: metal, hip-hop, techno, country – opakuji, nepotkal, protože vyloučit nelze vůbec nic. Přiznám se, že rozmáchlost festivalu v čele s šéfdramaturgyní Zlatou Holušovou nedokáži popsat - tedy vlastně ani pochopit, kudy se její úvahy ubírají - ale nutno zdůraznit, že to funguje. Ani při pročítání programu, ani pak přímo na místě jsem neměl pocit zcela nepřipustného patlání různých chutí ve stylu pejska a kočičky.

Kdopak tam jezdí poslouchat?

Ale co je do mě: nejdůležitější zpětnou vazbu poskytují samozřejmě diváci. Letos poprvé byl festival Colours of Ostrava vyprodaný ještě před zahájením. Podle zpravodajství televize, popř. deníků (přiznám se, že mě překvapilo, kolik prostoru bylo festivalu – zejména v České televizi – věnováno) zde bylo 25 000 diváků, na nejnavštěvenějším jednotlivém vystoupení – The Cranberries v sobotu navečer – jich bylo napočítáno 10 000. Věkový průměr návštěvníků byl velmi nízký – většina publika tak do třiceti let, autor článku už byl poněkud za kmeta. Víím, že nejideálnější je vyrovnané zastoupení všech věkových skupin, ale na druhou stranu, naznačené rozložení taky svědčí o vysoké životnosti festivalu a jistě organizátory těší. Překvapilo mě, jak často – vzhledem k tomu, že se jedná o masovou akci – jsem slyšel zasvěcené nebo aspoň nadšené rozhovory o slyšeném, jak často se vedly diskuse nad programem, co určitě si kdo nenechá ujít... Naproti tomu jsem ani jednou nezaslechl větu „už jsem dneska slyšel dva sety, tak si jdu lehnout do stanu, už je té hudby na mě nějak moc“, kterou bohužel na „našich“ festivalech slýchám dost často. Možná to bylo mojí volbou hudebních položek, ale k mému překvapení jsem nikde nepotkal diváky, kteří by si přišli hlavně zařadit a – přesto, že scény byly k stání (viz níže) - asi ne ani hlavně zatančit. A ještě jeden postřeh: být zařazen do programu obřího festivalu nezaručuje samo o sobě velkou návštěvu. V neděli v poledne jsem šel kolem velké scény Barvy Arcelor-Mittal, kde zrovna hráli rockeři, kteří si podle programu říkají Panna, a přihlíželo jim přesně pět diváků opírajících se o zábrany pod pódiem...

Kdeže se to vlastně hraje?

Centrem festivalu jsou dva uzavřené areály – výstaviště Černá louka a areál Slezskoostravského hradu. Oba naštěstí nejsou daleko od sebe, dělí je hlavně řeka Ostravice, která tu tvoří hranici mezi Moravou a Slezskem. I tak byly stále se opakující „hraniční přechody“ přes dvě vedle sebe umístěné lávky (jedna byla zřejmě postavena speciálně pro festival, pokud jsem to pochopil správně) a přilehlé cesty časově náročné. V obou areálech jsou celkem čtyři open scény – na Černé louce dvě přibližně stejně velké (Barvy Arcelor-Mittal stage a OKD Czech stage), pod hradem j

edna největší (Česká spořitelna stage) a jedna malá (Park stage/Indies Scope scéna). Společné je pro ně to, že se jedná o větší či menší rovnou plochu k stání a kdesi na boku pak cudně umístěnou „skládací“ tribunku, odhadem tak pro 10% diváků z celkové kapacity. Máte-li na vašem oblíbeném festivalu klasický amfiteátr, važte si ho. V areálu Výstaviště byla ještě krytá scéna New York City stage, letošní velmi chválená novinka, „pravý newyorský klub přenesený do Ostravy“. Nevím, nikdy jsem v pravém newyorském klubu nebyl, ale klidně bych tomu věřil, design „klubu“ (ve skutečnosti jedna z hal Výstaviště...) – včetně třeba částečně černošské obsluhy za barem, ale taky promítaných fotografií a roztomilých detailů – se mi moc líbil. Šestá hudební scéna byla asi čtvrt hodinky odtud ve městě a jednalo se o evangelický kostel („Kostelní scéna“). Tam se odehrávala všechna hudba tichá, akustická, folková – kdo by mi chtěl oponovat, že to byla world music, s tím budu zcela souhlasit, protože je to v podstatě totéž. V každém případě jsem, jak asi tušíte, nejvíc času trávil právě tam. Pro úplnost uvedu, že festival měl ještě scénu divadelní, minikinokavárnu, scénu Reflexu, scénu Stará aréna, Kluby Templ, Fabric a Parník a Workshopovou scénu. Na žádnou z nich jsem nezavítal, velmi stručně řečeno, protože jsem se za prvé rozhodl soustředit na hudbu, za druhé na jádro festivalu.

A kdopak je v pozadí... nebo v popředí?

Z časově finančních důvodů (tedy hlavně proto, že jsem si vzal pouze jeden den dovolené) jsem přišel o některé hudební položky ve čtvrtek večer (např. The Gipsy Queens and Kings) a v neděli večer (nejvíc ze všeho mě to mrzelo u písničkářky Reginy Spektor; taky jsem přišel o hlavní hvězdu festivalu Iggyho Popa, ale to mně bylo, jak zřejmě tušíte, celkem fuk). Taky jsem nestihl čtvrtěční tiskovku a tedy možnost setkat se s vedením festivalu; správně hádáte, že na obřím festivalu není možné si odchytnout nějakého toho šéfa a neformálně s ním poklábat o tom, jak to letos jde. Zlatu Holušovou jsem nakonec viděl jednou: šla v poledne směrem do města a komusi do telefonu říkala, že některý její pořadatel už fakt nemůže a ona mu musí jít sehnat čokoládičku... Překvapivé, úsměvné, milé. Jiřího Moravčíka, který je na Colours of Ostrava, pochopil-li jsem správně, něco jako šéfporadce přes world music a taky autor krátkých profilů účinkujících ve Festivalovém průvodci, jsem spatřil z dálky za scénou koncertu larly O'Lionáirda. Jak to vypadalo v zákulisí jednotlivých scén netuším, ale stroj běžel zcela bezchybně: na časy uvedené ve festivalovém programu se dalo spolehnout, což je při festivalu silně přebíhacího typu samozřejmě pro celkový výsledek velmi důležité. Výjimkou byla pouze vystoupení v sobotu večer, kdy přišla před osmou hodinou obrovská průtrž mračen (a po krátké pauzičce pak kolem desáté silný vytrvalý déšť): některé sety byly o něco posunuty, jedna položka vypadla úplně. Nakonec i zvládnutí této mimořádky bylo projevem vysoké profesionality organizátorů. Zvukaři pracovali jako celek uspokojivě: slyšel jsem jen minimálně zahoukání, některá ozvučení bych si třeba představoval malinko jinak, ale to je spíš můj problém a sečtu-li ty předlouhé hodiny hudby, musím deklarovat spokojenost se zvukaři. Konferenciéři – to byl trochu šok. Sice se zrovna zabývám jejich porovnáním v různých žánrech (čtete minulý a budoucí FOLK), ale naživo je to stejně šok. Jména netuším – nikde nefigurovala (taky příznačné). Výkon: namistrovanými manipulativními hlasy hitových rádií řekli po skončení

Setsakra barevná Ostrava

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 03 Srpen 2010 23:28

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 03 Srpen 2010 23:28

Setsakra barevná Ostrava

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 03 Srpen 2010 23:28

